

Sygn. akt II CSK 8/16

POSTANOWIENIE

Dnia 23 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa P. M.
przeciwko Wojewódzkiemu Szpitalowi w G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 czerwca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu
z dnia 28 października 2014 r., sygn. akt II Ca 767/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i przyznaje adwokatowi J. A. prowadzącemu Kancelarię
Adwokacką pod adresem ul. [...], w P. od Skarbu Państwa Sądu
Okręgowego w Poznaniu kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset)
złotych, powiększoną o należny podatek VAT tytułem udzielonej
powodowi pomocy prawnej z urzędu w postępowaniu
kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżący wskazał na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej to nie występuje ta przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100). W skardze nie zostały przytoczone wystarczające argumenty (wywód prawny) świadczące o kwalifikowanym naruszeniu prawa przez Sąd Apelacyjny. Przypomnieć należy, że jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest stanowisko skarżącego, że jest ona oczywiście uzasadniona, to w uzasadnieniu wniosku powinien on zawrzeć wywód prawny wykazujący takie kardynalne naruszenie prawa (por np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, OSNC 2006, nr 7-8, poz.135, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, LEX nr 421035, z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06, LEX nr 201037). Skarga kasacyjna takiego przekonywującego wywodu nie zawiera.

Skarżący postawił tylko zarzut naruszenia art. 235 § 1 k.p.c. Tymczasem skarga kasacyjna służy od orzeczenia Sądu drugiej instancji, a Sąd Okręgowy w Poznaniu przyjął za własny stan faktyczny ustalony przez Sąd Rejonowy w Gnieźnie. Skoro nie prowadził dowodów ani nie czynił własnych ustaleń faktycznych – to nie mógł dopuścić się obrazy nawet art. 235 § 1 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).